

Til Erhvervsudvalgets medlemmer

For at øge markedsgennemsigtigheden i forbindelse med **HOVED**kreditorers salg af finansielle produkter til deres **HEL**kunder, samt for at styrke HELkundernes retssikkerhed overfor deres HOVEDkreditor, henstiller Kritiske Bankkunder til, at Folketinget vedtager en "Bankpakke", der er baseret på følgende principper:

1)

Al lovgivning og retspraksis bør baseres på, at formodningen er for, at banker er sælgere af finansielle produkter og serviceydelser, og at banker til enhver tid - og på enhver måde - prioriterer egne økonomiske interesser frem for deres kunders ditto

2)

Lovgivningen bør baseres på, at formodningen er for

at bankernes medkontrahenter (ligesom kunder i f.eks. et supermarked) ikke ønsker at være HELkunder hos én enkelt HOVEDkreditor

og

at HOVEDkreditorer udnytter de store processuelle fordele, der er knyttet til, at de har adgang til deres HELkunders likvide beholdning og pengestrøm

3)

Der bør, i samarbejde med bankkundernes interesseorganisation, udarbejdes autoriserede kontrakter (ligesom ved handel med fast ejendom) til brug mellem bankerne og deres kunder

4)

Bankkunder skal have løbende adgang til deres "journaler" hos bankerne med tilhørende beregninger over blandt andet poolingrenten, d.v.s. rentesatsen på parternes nettomellemværender, når HELkunden både låner til og fra den samme bank

5)

Bankernes debitorer skal kunne vælge to medlemmer til deres banks bestyrelse

6)

Kreditter, som er bevilget til langsigtede investeringer, skal ikke kunne opsiges med kortere varsel end tolv måneder, og kun under følgende forudsætninger:

Lånet ydes på grundlag af en autoriseret låneaftale

Banken har overholdt den konkrete låneaftale, samt alle forpligtelser overfor samtlige sine kunder

eller

debitor har brudt den autoriserede aftale

Kreditens opsigelse skal kunne indbringes for et hurtigtarbejdende paritetisk nævn, i hvilket bankkundernes interesseorganisation også er repræsenteret.

Såfremt Erhvervsudvalgets enkelte medlemmer måtte ønske dét, vil Kritiske Bankkunder gerne udarbejde forslag til spørgsmål til ministeren.

oo-O-oo

**Til Erhvervsministeren
samt Folketingets Erhvervs-,
Vækst- og Eksportudvalg**

Vedr: Kritiske Bankkunders møde med Erhvervsudvalget den 17. november kl. 13.30 samt svar på
Troels Lund Poulsens skrivelse af den 14. november 2016

"Udvalget om Erstatningsansvar for rådgivning om finansielle produkter" abstraherer blandt meget andet fra, at banker **IKKE** er rådgivere, men sælgere af generiske finansielle produkter og tjenesteydelser.

Herudover ser udvalget blandt meget andet bort fra, at formodningen er for, at banker udnytter de ekstreme processuelle fordele, der er en direkte følge af, at HOVEDkreditorer har adgang til deres HELkunders pengebeholdning og pengestrøm.

Disse - i økonomisk forstand - groft fejlagtige abstraktioner, medfører, at hovedreglen bliver, at bevisbyrden væltes over fra sælgerne på køberne. Det vil sige fra bankerne til husholdningerne og virksomhederne.

Overvæltningen ødelægger - eller svækker - bankkundernes retssikkerhed.

Herudover har den, i økonomisk forstand irrationelle bevisbyrdefordeling, en betydelig fordelingspolitisk effekt til skade for bankernes kunder.

Kritiske Bankkunder henstiller til, at der nedsættes et nyt udvalg:

Udvalg til kortlægning af HOVEDkreditorers S A L G af finansielle produkter og tjenesteydelser til HELkunder i langvarige forretningsforhold, hvor HOVEDkreditoren har adgang til HELkundens pengebeholdning og pengestrøm

oo-O-oo

I modsætning til det forrige udvalg burde det nye udvalg, blandt meget andet, gennemgå og dybdeanalysere et uigennemsigtigt marked med følgende ekstreme karakteristika:

Fysiske og juridiske personer mangler økonomiske, og

juridiske, interesser i at være HELkunder. - HELkundeforhold er en anomali, der formodes at være påtvunget de, i forhold til HOVEDkreditoren, svage medkontrahenter. (Jf. den generelle bestemmelse i aftalelovens par. 36)

Det er af mange - økonomiske og juridiske - grunde uønsket, at der etableres HELkundeforhold. Såvidt vi véd, er samtlige partier imod dét

Formodningen er for, at banker prioriterer egne økonomiske interesser frem for alt andet

Banker baserer deres virksomhed og indtægter på, at de kan udnytte deres bedre og større kendskab til egne produkter til egen fordel

Banker sælger generiske finansielle produkter og tjenesteydelser

Formodningen er for, at bankers meddelelser skal fremme bankens markedsføring, salg og overskud

Bankers indtægter er baseret på, at HELkunders skift fra en HOVEDkreditor til en anden, kan være vilkårlig resursekrævende, eller endog økonomisk umulig

Begrebet "rådgivning" eksisterer ikke i det økonomiske univers. Der mangler grundlag for at tildele banker processuelle privilegier, som ikke tilkommer sælgere af generiske produkter

HELkunder anlægger ikke sager mod deres HOVEDkreditor for at få medhold, men for at opnå en økonomisk fordel. HELkunder forfølger kun deres ret, såfremt værdien af at få medhold forventes at overstige samtlige omkostninger og tab som følge af retssagen

Jura, inkl. bevisbyrdefordelingen, er for bankernes økonomer et økonomisk værktøj, der, i den udstrækning, det er muligt, fravælges, alt afhængig af værktøjernes relative produktivitet

Såfremt en HELkunde ikke kan skifte fra en aktuel HOVEDkreditor til vilkårlig mange andre HOVEDkreditorer på netop dét tidspunkt, hvor dét er økonomisk rationelt, er der formodning for, at den aktuelle HOVEDkreditor agerer økonomisk, som en processuelt privilegeret monopolist eller HYPER-

monopolist

Udvalget vedr. salg af finansielle produkter, bør, af hensyn til HELkundernes retssikkerhed analysere og beskrive forskellen mellem konventionelle monopolisters økonomiske og dermed juridiske adfærd og processuelt privilegerede HYPERmonopolers ditto

Foruden førnævnte - fortrinsvis økonomiske - problemstillinger, bør udvalget vedrørende **SALG** af finansielle produkter også tage stilling til følgende, fortrinsvis juridiske, forhold

HOVEDkreditorer i et løbende forretningsforhold, har en skærpet loyalitetspligt overfor deres HELkunder. Loyalitetspligten bør, i modsætning til nu, være væsentlig større end mellem to handlende, der kontraherer én enkelt gang på Grønttorvet

Såfremt en bank reklamerer med, at den "rådgiver" sine juridiske modparter, bør det medføre skærpet ansvar i forhold til konventionel salg af generiske finansielle produkter. Det bør lægges til grund, at banken i givet fald, har forædlet sine produkter, d.v.s. tilført dem en øget værdi, ved at rådgive om dem

Der er formodning for, at HOVEDkreditorer udnytter alle aftalte og ikke-aftalte processuelle værktøjer, der står til deres rådighed, så som eksempelvis, deres adgang til HELkundernes pengebeholdning og pengestrøm, til at tjene penge

HOVEDkreditorer véd - og baserer deres virksomhed på - at de kan påføre deres HELkunder vilkårlig store økonomiske tab, såfremt en HELkunde insisterer på sin ret

HOVEDkreditorer har et økonomisk incitament til at udnytte førnævnte værktøj mest muligt i deres indbyrdes konkurrence om at tiltrække investeringskapital

HOVEDkreditorer betjener ikke - endsige yder ikke lån til - HELkunder, der ønsker, at sagsøge dem. Banker servicere i hele taget ikke HELkunder og disses advokater, såfremt de skader banksektorens økonomiske og/eller juridiske interesser

Såfremt dét er økonomisk rationelt, kan HOVEDkredi-

torer fremprovokere deres HELkunders konkurs, og dermed fravriste deres juridiske modparter hendes/hans retssikkerhed med tilbagevirkende kraft

HOVEDkreditorer kan reducere deres HELkunder til økonomiske og sociale gidsler, såfremt det er økonomisk rationelt, (f.eks. for at omgå love) at lægge pres på helkundens interesser og nære familiemedlemmer

Aftaler om præsumptivt tvungne modlånsforretninger i, af en række grunde, præsumptivt uønskede HELkunde-forhold, hvor højtforrentede udlån kun ydes, såfremt HELkunden yder rentefrie modlån, er - og bør være - ugyldige. Dette gælder à fortiori, når den præsumptive sælger (i juridisk forstand "rådgiver") ikke oplyser rentesatsen på NETTOMellemværendet, d.v.s. den såkaldte POOLINGrente

Udvalget til **SALG** af finansielle produkter og tjenesteydelser bør herudover også analysere følgende problemstilling:

Den nuværende retspraksis abstraktioner vedr. HELkundceforhold, er så fast integreret i gældende ret, at Procesbevillingsnævnet - administrativt, uden at begrunde dét, og reelt skjult for befolkningen og Folketinget - ikke vil medvirke til, at der kan rejses erstatningskrav mod forhenværende HOVEDkreditorer for at få testet validiteten af de, blandt andet ovenfor, nævnte anbringender.

Dette gælder selv i de tilfælde, hvor der er begrundet formodning om - og/eller det endog kan bevises - at en HOVEDkreditor har tilbageholdt HELkundens egne midler m.h.p. at fremprovokere HELkundens konkurs for at omgå en række love, der blandt andet beskytter tredjemænds rettigheder.

HELkunder er, politisk (og dermed økonomisk og juridisk) dårligere stillet, end hvis Folketinget - på grundlag af en forudgående parlamentarisk proces - havde vedtaget, at HOVEDkreditorer ikke må sagsøges.

Det oplyses i denne forbindelse, at Pengeinstitutankenævnet afviser at tage stilling til en sag, såfremt en HOVEDkreditor - egenmægtig, uden at yde et lån til en virksomhed eller dens ejer (der begge er HELkunder) - tager pant i en privat ejendom. Dette gælder endog i de tilfælde, hvor pantet i den private ejendom er taget efter HELkundens virksomhed er ophørt.

oo-O-oo

Udvalget vedr. salg af finansielle produkter, bør også tage stilling til følgende statsretlige problemstillinger:

Domstolenes retspraksis overskrider grænsen mellem jura og præjudiciel - økonomisk - viden, samt mellem jura og fordelingspolitik.

Det forudsætter en omfattende - ikke juridisk, men økonomisk - viden, at afgøre, hvorledes HOVEDkreditorer formodes, at behandle deres HELkunder. Domstolene bør tage konsekvensen af deres manglende viden om de økonomiske mekanismer, på samme måde, som de, blandt meget andet, også tager konsekvensen af, at de mangler viden om matematik, fysik, kemi, biologi, farmaci etc. etc. etc.

Ligesom dommere ikke giver sig af med gætterier om kemiske og biologiske processer, bør de heller ikke gætte sig til bankernes økonomiske adfærd.

Det tilføjes i denne forbindelse, at retspraksis burde respektere, at den juridiske metodik er serielt én-dimensionel, i modsætning til den økonomiske beslutningsproces, der er baseret på fler-dimensionelle analyser. Jura kan ikke, og bør ikke, bruges til andet end - ja, netop - jura. På samme måde, som religiøse skrifter kun bør bruges til religion, ikke til at fortrænge matematiske beregninger, samt naturvidenskabelig forskning.

Jf. i denne forbindelse retssagen mod Galilei og retssagerne vedrørende Darwins udviklingslære.

Den juridiske metodik kan heller ikke bruges til at afgøre, hvilke tvister, der holdes udenfor retssystemet.

Retspraksis - typisk - implicite antagelser om, samt abstraktioner vedrørende, de økonomiske mekanismer .... plus bøjning og strækning af de økonomiske begreber .... mangler såvel videnskabsteoretisk, som økonomisk (og dermed juridisk) grundlag.

Dette gælder så meget desto mere, fordi økonomer - og dermed bankernes beslutningstagere - betragter retsregler som økonomiske værktøjer, der, som allerede nævnt, kan til- og fravælges, alt afhængig af værktøjernes (d.v.s. reglernes) relative økonomiske produktivitet.

Kendelser, der baseres på uvidenskabelige gætverk om bankers økonomiske adfærd, er en utidig politisering af den dømmende magt.

En politisering, der skaber stærke økonomiske incitamenters til aftale- og lovbrud, samt til den deraf følgende retsløshed og - af retspraksis, d.v.s. ikke Folketinget - institutionaliserede, korruption. Hertil kommer, at domstolenes bevisbyrdefordeling har en meget betydelig - parlamentarisk dækningsløs - fordelingspolitisk effekt.

Retspraksis - d.v.s. domstolene, ikke Folketinget - er skyld i, at der løbende omfordeles og fejlallokeres milliarder fra hæderlige husholdninger og virksomheder til banker, der - de facto - ikke kan sagsøges af deres økonomisk og socialt dybt afhængige HELkunder, fordi retspraksis uvidenskabelige formodninger - og dermed bevisbyrdefordeling - gør det umuligt for de skadelidte HELkunder, at løfte bevisbyrden.

Dette bør sammenholdes med, at retspraksis bevisbyrdefordeling virker adfærdsmotiverende.

Udvalget vedr. **SALG** af finansielle produkter og tjenesteydelser bør fremkomme med anbefalinger til, hvor grænsen bør gå mellem domstolens fagområde - dvs. juraen - og dén, præjudicielle, økonomiske viden, som domstolene mangler kendskab til.

Tilsvarende bør det præcisere, hvor grænsen - jf. udvalgets mening - går mellem juridisk uangribelige kendelser, og kendelser, der er egnede til at have en fordelingspolitisk effekt.

Med venlig hilsen

Peter Kovács
Kritiske Bankkunder
<http://bankkunder.dk>